

Georgette Heyer

VOJVODOVA
POMSTA

Aj diabol má svoje slabiny

IKAR

*Georgette
Heyer*

VOJVODOVA
POMSTA

Preložila Miriam Ghaniová

IKAR

Georgette Heyer
THESE OLD SHADES

Copyright © Georgette Heyer®, 1926
Translation © 2022 by Miriam Ghaniová
Jacket design © 2022 by Barbara Baloghová
Slovak edition © 2022 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8723-5

Prvá kapitola

*Jeho milosť z Avonu
si kupuje nevinnú dušu*

*J*eho milosť vojvoda z Avonu kráčal bočnou ulicou Paríža, keď sa vracal z domu madam de Verchoureux. Kráčal ťažkopádne, pretože červené podpätky jeho topánok boli privysoké. Dlhý fialový plášť s ružovou podšívkou mu nedbalo splýval z pliec, pričom odhaľoval kabátec z fialového saténu, bohato zdobený zlatou čipkou, vestu z kvetovaného hodvábu, bezchybnú košelu a drahocenné šperky na kravate aj na prsiach. Na napudrovanej parochni mal trojrohý klobúk so špicom smerujúcim pred čelo a v ruke držal dlhú vychádzkovú palicu. Bola to len chabá ochrana, a hoci jeho milosti po boku visel ľahký meč, rukoväť sa strácala v záhyboch plášťa a nedala sa rýchlo uchopiť. V túto neskorú hodinu a na tejto opustenej ulici bol vrchol bláznovstva chodiť bez ochrany a honosiť sa šperkami, ale zdalo sa, že muž si toho nie je vedomý. Pohyboval sa pomaly, nenáhľivo a neobzeral sa ani doľava, ani doprava, zjavne nedbajúc na možné nebezpečenstvo.

Ako si tak vykračoval a krútil pritom palicou, odrazu doňho z tmavej uličky napravo ktosi vrazil ako delová guľa. Postava sa zachytila šľachticovho elegantného plášťa, vyplašene vykričla a snažila sa znovu získať rovnováhu.

Jeho milosť vojvoda z Avonu sa obrátil, chytil útočníka za zápästie a nemilosrdne ho potiahol nadol.

Obeť bolestne zakňučala a triasla sa.

„M'sieur! Ach, nechajte ma ísť! Nechcel som... nevedel som... Ach, m'sieur, nechajte ma!“

Jeho milosť sa sklonila nad chlapcom a postavila sa trochu bokom, takže svetlo najbližšej pouličnej lampy dopadlo na zúfalú bielu tvár. Vo veľkých modrých očiach sa dala čítať hrôza.

„Určite si na túto hru ešte príliš mladý!“ precedil vojvoda. „Alebo si si myslel, že ma prekvapíš?“

Chlapec sa začervenal a oči mu potemneli rozhorčením.

„Nechcel som vás okradnúť! Naozaj som to nechcel! Ja... som utekal! Ja... ach, m'sieur, nechajte ma ísť!“

„Až v pravý čas, dieťa moje. Môžem sa opýtať, pred čím utekáš? Pred inou obeťou?“

„Nie! Prosím, nechajte ma ísť! Vy... vy to nechápete! On ma prenasleduje! Ach, prosím, prosím, milord!“

Vojvodove zvedavé oči sa ani na chvíľu neodtrhli z chlapcovej tváre. Zrazu sa rozšírili a vojvoda sa sústredil.

„A kto, dieťa, je ten *on*?“

„Môj... môj brat. Prosím vás...“

Za rohom sa objavil dospelý muž. Pri pohľade na vojvodu zastal. Chlapec sa zachvel a tentoraz chytil šľachtica za rameno *on*.

„Ach!“ vybuchol prichádzajúci. „Preboha, ak sa vás to mláďa pokúšalo okradnúť, milord, zaplatí za to! Darebák! Nevďačný bastard! Budeš ľutovať, to ti sľubujem! Milord, prijmite tisíce mojich ospravedlnení! Je to môj mladší brat. Bil som ho za lenivosť, ale vyšmykol sa mi...“

Vojvoda si zdvihol k úzkym nozdrám voňavú vreckovku.

„Držte sa ďalej,“ povedal povýšenecky. „Bitka mladému nepochybne prospeje.“

Chlapec sa k nemu primkol. Nepokúsil sa o útek, ale rukami mu křčovito šklbalo.

Vojvoda po ňom opäť prešiel pohľadom a na chvíľu sa zastavil na chlapcových nakrátko ostrihaných a strapatých medených kučerách.

„Ako som poznamenal, bitka nemusí byť na škodu. Vra-
víte, že je to váš brat?“ Pozrel sa na tmavšieho muža s hrubý-
mi črtami.

„Áno, vznešený pane, je to môj brat. Staral som sa oňho,
keď naši rodičia zomreli, a on sa mi odmeňuje nevďačnosťou.
Je to prekliatie, vznešený pán, prekliatie!“

Zdalo sa, že vojvoda sa zamyslel.

„Koľko má rokov, priateľu?“

„Má devätnásť, milord.“

Vojvoda si chlapca prezrel.

„Devätnásť. Nie je na svoj vek trochu malý?“

„Prečo, milord? Ak áno, nie je to moja chyba! Ja som ho
krmil dobre. Prosím, nedbajte na to, čo hovorí! Je to zmija,
divoká mačka, skutočné prekliatie!“

„Zbavím vás tohto prekliatia,“ povedala jeho milosť po-
kojne.

Muž naňho nechápavo hľadel.

„Milord?“

„Predpokladám, že je na predaj.“

Chladná ruka sa dotkla vojvodovej a zovrela ju.

„Na predaj, milord? Vy...“

„Myslím, že ho kúpim, aby bol mojím pážaťom. Akú má
cenu? Louisdor? Alebo je ako prekliatie bezcenný? Zaujíma-
vý problém...“

V mužových očiach sa zablysla chamtivosť.

„Je to dobrý chlapec, vznešený pane. Vie pracovať. Vskut-
ku, stojí za to. A mám k nemu blízko. Ja...“

„Tak dám guineu.“

„Ach, nie, milord! On má väčšiu cenu! Oveľa, oveľa
väčšiu!“

„Tak si ho nechajte,“ povedal Avon a vykročil ďalej.

Chlapec sa mu vrhol k nohám a chytil ho za ruku.

„Milord, vezmite si ma! Prosím, vezmite si ma! Budem
pre vás dobre pracovať! Prisahám! Prosím, kúpte si ma.“

Jeho milosť sa odmlčala.

„Zaujímalo by ma, či som hlupák,“ zašomral si po anglicky. Vytiahol diamantový špendlík z kravaty a podržal ho tak, aby sa trblietal vo svetle lampy. „Tak čo? Bude to stačiť?“

Muž sa na šperk pozeral, akoby nemohol uveriť vlastným očiam. Pretrel si ich a zízajúc sa naklonil bližšie k nemu.

„Za toto,“ povedal Avon, „si kupujem vášho brata, jeho telo aj dušu. Tak čo?“

„Dajte mi to!“ zašepkal muž a natiahol ruku. „Chlapec je váš, milord.“

Avon mu hodil špendlík.

„Myslím, že som vás žiadal, aby ste sa držali ďalej,“ povedal. „Urážate moje nosné dierky. Dieťa, nasleduj ma.“ Vykročil a chlapec sa držal v úctivej vzdialenosti za ním.

Napokon prišli na Rue St. Honoré k Avonovmu palácu. Vošiel dovnútra a ani sa neobzrel, či ho jeho nové páža nasleduje. Prešiel kameňmi vydláždeným nádvorím k veľkým dverám. Sluhovia sa mu ukláňali a prekvapene sa pozerali na špinavú postavu, ktorá kráčala za ním.

Vojvoda zhodil plášť a podal klobúk jednému z lokajov.

„Pán Davenant?“ stroho sa opýtal.

„Je v knižnici, vaša milosť.“

Vojvoda prešiel cez halu k dverám do knižnice. Boli otvorené, vošiel dnu a kývol chlapcovi, aby ho nasledoval.

Hugh Davenant sedel pri kozube a čítal knihu básní. Pozrel na svojho hostiteľa a usmial sa.

„Tak čo, Justin?“ Potom si všimol chlapca pri dverách. „Pre zmilovanie, koho to tu máme?“

„Môžeš sa ho spýtať,“ povedal vojvoda, podišiel k ohňu a vystrel elegantne obutú nohu k plameňom. „Rozmar. Ten špinavý a vyhľadovaný chlapec je môj.“ Hovoril po anglicky, ale bolo zrejmé, že chlapec rozumel, lebo sa začervenal a zvesil kučeravú hlavu.

„Tvoj?“ Davenant sa pozrel z neho na chlapca. „Čo tým myslíš, Alastair? Určite to nie je tvoj syn.“

„Ale nie!“ Jeho milosť sa pobavene usmiala. „Nie, môj drahý Hugh. Kúpil som túto malú potvoru za cenu jedného diamantu.“

„Ale ako sa volá, preboha?“

„Nemám potuchy,“ povedala jeho milosť pokojne. „Pod sem, potvora.“

Chlapec k nemu nesmelo podišiel a dovolil Justinovi, aby mu obrátil tvár k svetlu.

„Celkom pekné dieťa,“ poznamenal vojvoda. „Urobím z neho svoje páža. Je zábavné mať páža.“

Davenant vstal a vzal jednu z chlapcových rúk do svojich.

„Predpokladám, že mi to vysvetlíš,“ povedal. „Prečo zatiaľ nenakrmiť to úbohé dieťa?“

„Ty si vždy taký vnímavý,“ vzdychol vojvoda a obrátil sa k stolu, na ktorom ho čakala studená večera. „Výborne. Asi si tušil, že privediem domov hosta. Môžeš jesť, malá potvora.“

Chlapec naňho nesmelo pozrel.

„Prosím, milord, môžem počkať. Ja... ja by som vám večeru nezjedol. Radšej by som počkal, ak dovolíte.“

„Ja si neprosím, dieťa moje. Choď a jedz.“ Vojvoda sa posadil a krútil pohárom. Po chvíli váhania chlapec pristúpil k stolu a čakal, kým mu Hugh odreže kuracie stehno. Keď to Hugh urobil, vrátil sa k ohňu.

„Zbláznil si sa, Justin?“ spýtal sa s nepresvedčivým úsmevom.

„Myslím, že nie.“

„Tak prečo si to urobil? Čo plánuješ s dieťaťom v jeho veku?“

„Myslel som si, že by to mohla byť zábava. Ako nepochybne vieš, trpím únavou. Aj Henriette ma už unavuje. Toto,“ mávol rukou smerom k vyhladovanému chlapcovi, „je dar z nebies. Rozptýlenie.“

Davenant sa zamračil.

„Určite nemáš v úmysle adoptovať si to dieťa?“

„Ono... si adoptovalo mňa.“

„Chystáš z neho urobiť svojho syna?“ trval na svojom Hugh nedôverčivo.

Vojvoda zdvihol obočie.

„Môj drahý Hugh! Dieťa z ulice? Bude mojím pážatom.“

„A čo ti to prinesie?“

Justin sa usmial a upriamil pohľad na chlapca.

„To by zaujímalo aj mňa,“ povedal ticho.

„Máš na to nejaký zvláštny dôvod?“

„Ako si tak múdro poznamenal, môj drahý Hugh, mám nejaký zvláštny dôvod.“

Davenant pokrčil plecami a nechal tému tak. Sedel a pozoroval dieťa pri stole, ktoré vzápätí dojedlo a pristúpilo k vojvodovi.

„Ak dovolíte, pane, dojedol som.“

Avon si nasadil cviker.

„Skutočne?“

Chlapec si náhle kľakol a na Davenantovo prekvapenie pobožkal vojvodovi ruku.

„Áno, pane. Ďakujem.“

Avon si vyslobodil ruku, ale chlapec kľačal a pokorne pozeral do krásnej tváre. Vojvoda siahol po štipke tabaku.

„Moje ctené dieťa, tam sedí muž, ktorému by si sa mal poďakovať.“ Mávol rukou smerom k Davenantovi. „Mne by nikdy nezišlo na um nakrmiť ťa.“

„Ja... ja sa musím poďakovať vám, že ste ma zachránili pred Jeanom, milord,“ povedal chlapec.

„Máš určený horší osud,“ povedal vojvoda sardonicky. „Teraz patriš mne, telom aj dušou.“

„Áno, pane. Ak dovolíte,“ zamrmal chlapec a vyslal mu rýchly obdivný pohľad spod dlhých rias.

Tenké pery jeho milosti sa trochu zvlňili.

„Vyhlíadka do budúcnosti je nepochybne príjemná.“

„Áno, pane. Rád by som vám slúžil.“

„Ale potom ma zrejme nepoznáš,“ povedal Justin s úsmevom. „Som neľudský pán, však, Hugh?!“

„Nie si človek, ktorý by sa mal starať o dieťa v jeho veku,“ povedal Hugh ticho.

„Pravda, veľká pravda. Mám ti ho dať?“

Rozochvená ruka sa dotkla milordovej manžety.

„Prosím, pane...“

Justin sa pozrel na svojho priateľa.

„Myslím, že to neurobím, Hugh. Je to také zábavné a také... novátorské, byť svätcom v očiach – hm – neskrotnej nevinnosti. Nechám si tohto chlapca len dovtedy, kým ma to bude baviť. Ako sa voláš, dieťa moje?“

„Léon, pane.“

„Aké rozkošne stručné!“ Vo vojvodovom hladkom hlase zaznel sarkazmus. „Léon. Ani viac, ani menej. Otázka znie – Hugh má, samozrejme, pripravenú odpoveď –, čo ďalej s Léonom?“

„Uložiť ho do postele,“ povedal Davenant.

„Prirodzene. A čo myslíš, treba mu aj kúpeľ?“

„Určite.“

„Ach, áno!“ vzdychol vojvoda a udrel do zvončeka po svojom boku. Na výzvu prišiel sluha a hlboko sa uklonil.

„Vaša milosť si želá?“

„Pošli mi Walkera,“ povedal Justin.

Lokaj sa vytratil a vzápätí sa objavil úhľadný sivovlasý elegantný pán.

„Walker! Chcem ti niečo povedať. Áno, pamätám si. Walker, vidíš toto dieťa?“

Walker sa pozrel na kľačiaceho chlapca.

„Áno, vaša milosť.“

„Úžasné,“ zamrmal vojvoda. „Jeho meno, Walker, je Léon. Snaž sa to mať na pamäti.“

„Iste, vaša milosť.“

„Potrebuje niekoľko vecí, ale najprv kúpeľ.“

„Áno, vaša milosť.“

„Po druhé, posteľ.“

„Áno, vaša milosť.“

„Po tretie, nočnú košelu.“

„Áno, vaša milosť.“

„Po štvrté, a nakoniec, oblečenie. Čierne.“

„Čierne, vaša milosť.“

„Prísnu a smútočnú čiernu, ako sa na moje páža patrí. Zaobstaráš mu ho. Nepochybne to dokážeš. Odveď to dieťa a ukáž mu kúpeľ, nočnú košelu a posteľ. A potom ho nechaj na pokoji.“

„Veľmi dobre, vaša milosť.“

„A ty, Léon, vstaň. Chod' teraz s Walkerom. Uvidíme sa zajtra.“

Léon sa postavil a uklonil sa.

„Áno, monseigneur. Ďakujem.“

„Prosím, už mi neďakuj,“ zívool vojvoda. „Unavuje ma to.“ Sledoval, ako Léon odchádza, potom sa otočil a pozrel na Davenanta.

Hugh mu pohľad opätoval.

„Čo to má znamenať, Alastair?“

Vojvoda si prekrižil nohy a vrchnou kývol.

„To by zaujímalo aj mňa,“ povedal. „Myslel som, že ty mi to dokážeš vysvetliť. Vždy si taký vševediaci, môj drahý.“

„Viem, že máš nejaký plán,“ odvetil Hugh. „Poznám ťa už dosť dlho na to, aby som si tým bol istý. Čo chceš urobiť s tým dieťaťom?“

„Niekedy si veľmi neodbytný,“ postážoval sa Justin. „Najmä vtedy, keď prísne hájiš cnosti. Ušetri ma kázne.“

„Nemám v úmysle ťa poučovať. Chcel som len povedať, že nie je možné, aby si si z tohto dieťaťa urobil páža.“

„Božemôj!“ povedal Justin a zamyslene sa zahľadnel do ohňa.

„Po prvé, je vyššieho pôvodu. Dá sa to vyčítať z jeho reči a jeho jemných rúk a tváre. Po druhé, z očí mu žiari nevinnosť.“

„Aké znepokojujúce!“

„Bolo by veľmi smutné, keby tú nevinnosť stratilo kvôli tebe,“ povedal Hugh a na tvári sa mu objavil náznak pochmúrnosti.

„Vždy si taký zdvorilý,“ zamrmal vojvoda.

„Ak k nemu chceš byť láskavý...“

„Môj drahý Hugh! Myslel som, že ma poznáš.“

Davenant sa usmial.

„Nuž, Justin, dáš mi Léona ako prejav svojej láskavosti a pohľadáš si páža inde?“

„Vždy ma mrzí, keď ťa musím sklamať, Hugh. Túžim plniť tvoje očakávania pri všetkých možných príležitostiach, ale Léona si nechám. Nevinnosť bude odteraz robiť spoločníka Zlu – odetá v triezvej čiernej.“

„Prečo ho chceš? Aspoň to mi povedz.“

„Má červenozlaté vlasy,“ povedal Justin bezvýrazne. „Také vlasy boli odjakživa jednou z mojich vášní.“ Orieskové oči sa mu zaleskli a rýchlo sa zase zastreli. „Som si istý, že so mnou budeš súhlasiť.“

Hugh vstal a pristúpil k stolu. Nalial si pohár burgundského a chvíľu ho mlčky popíjal.

„Kde si bol dnes večer?“ spýtal sa nakoniec.

„Už som na to aj zabudol. Myslím, že som najprv zašiel k de Touronnovi. Áno, už si spomínam. Vyhral som. Zvláštne.“

„Prečo zvláštne?“ spýtal sa Hugh.

Justin si z veľkej manžety odľúkol kústik tabaku.

„Pretože, Hugh, v časoch, ktoré neboli tak dávno, no je všeobecne známe, že šľachtický rod Alastairovcov bol vtedy na pokraji záhuby – áno, Hugh, vtedy, keď som uvažoval o manželstve so súčasnou lady Merivalovou –, som len prehrával.“

„Videl som ťa vyhrať tisíce za noc, Justin.“

„A nasledujúcu noc som ich prehral. Potom, ak si spomínaš, som s tebou odišiel do... kam sme to išli? Do Ríma! Samozrejme!“

„Spomínam si.“ Hugh jemne stisol tenké pery.

„Áno. Ako odmietnutý nápadník so zlomeným srdcom som si mal vystreliť mozog z hlavy, aby som bol korektný. Ale bol som už vo veku, ktorému nepristanú drámy. Namiesto

toho som v pravý čas odišiel do Viedne. A vyhral som odmenu, drahý Hugh, za mravnosť.“

Hugh naklonil pohár a sledoval hru svetla sviečok v tmavom víne.

„Počul som,“ povedal pomaly, „že muž, od ktorého si vyhral ten majetok, mladý muž, Justin...“

„... s bezúhonnou povestou...“

„Áno. Ten mladý muž, ako som počul, si vystrelil mozog z hlavy.“

„Bol si zle informovaný, môj drahý. Zastreli ho v súboji. Odmena za česť. Myslím, že poučenie je dostatočné.“

„A ty si prišiel do Paríža s bohatstvom.“

„Dost' značným. Kúpil som tento palác.“

„Áno. Zaujímalo by ma, ako sa s tým vyrovnáva tvoja duša?“

„Nemám dušu, Hugh. Myslel som, že to vieš.“

„Keď sa Jennifer Beauchampová vydala za Anthonyho Merivala, mal si niečo, čo sa blížilo duši.“

„Mal?“ Justin si ho pobavene premeral.

Hugh zachytil jeho pohľad.

„Tiež by ma zaujímalo, čím je pre teba Jennifer Beauchampová teraz.“ Justin zdvihol pestovanú bielu ruku.

„Jennifer Merivalová, Hugh. Je to spomienka na neúspech, kliatbu a šialenstvo.“

„A predsa si odvtedy iný.“

Justin vstal a uškrnul sa.

„Pred pol hodinou som ti povedal, môj drahý, že sa snažím správať podľa tvojich očakávaní. Pred tromi rokmi, keď som sa od svojej sestry Fanny dozvedel o svadbe Jennifer... povedal si so svojou zvyčajnou prostou úprimnosťou, že hoci neprijala môj návrh, prispela k tomu, aby som ukázal pravú tvár.“

„Nie.“ Hugh sa naňho zamyslene pozrel. „Mýlil som sa, ale nie tak veľmi. Musím povedať, že Jennifer pre teba nebola vhodná žena!“

Justin zavrel oči.

„To je od teba také duchaplné, Hugh, až ľutujem deň, keď som ťa prijal medzi svojich priateľov.“

„Máš ich tak veľa?“ povedal Hugh a začervenal sa.

„Mám.“ Justin vykročil k dverám. „Kde sú peniaze, tam sú aj priatelia.“

Davenant odložil pohár.

„To má byť urážka?“ opýtal sa potichu.

Justin sa zastavil, ruku držal na kľučke dverí.

„Je zvláštne, že to tak nie je. Ale môžeš ma vyzvať na súboj.“

Hugh sa náhle zasmial.

„Ach, choď už do postele, Justin! Si úplne nemožný!“

„To mi hovoríš často. Dobrú noc, môj drahý.“ Prekročil prah miestnosti, no než za sebou zavrel dvere, spomenul si na niečo a s úsmevom sa obzrel. „*Apropo*, Hugh, mám dušu. Práve sa osviežila a teraz spí.“

„Boh jej pomáhaj!“ povedal Hugh vážne.

„Nie som si istý, čo mám povedať. Mám povedať amen alebo zanadávať?“ V očiach sa mu zračil posmech, ale jeho úsmev nebol nepríjemný. Nečakal na odpoveď, zatvoril dvere a pomaly sa vydal hore do postele.

Druhá kapitola

Predstavujeme grófa de Saint-Vire

Nasledujúci deň krátko po poludní poslal Avon po svojej páža. Léon prišiel okamžite a pokľakol, aby pobožkal vojvodovi ruku. Walker poslúchol príkazy svojho pána a namiesto ošumelého, špinavého dieťaťa z predošlého večera tu stál starostlivo upravený chlapec, ryšavé kučery mal dôkladne odhrnuté z čela a jeho štíhla postava bola zahalená do jednoduchého čierneho odevu s naškrobeným mušelínovým plášťom.

Avon si ho chvíľu skúmavo prezeral.

„Môžeš vstať, Léon. Chcem ti položiť niekoľko otázok. Želám si, aby si mi na ne odpovedal pravdivo. Rozumieš?“

Léon si založil ruky za chrbát.

„Áno, monseigneur.“

„Najprv mi povedz, ako si sa naučil po anglicky.“

Léon naňho prekvapene pozrel.

„Monseigneur?“

„Prosím, neklam. Nemám to rád.“

„Áno, monseigneur. Len ma prekvapilo, že ste to poznali. Naučil som sa to v hostinci, viete?“

„Nemyslím si, že som nechápavý,“ povedal Avon chladne, „ale nerozumiem.“

„Prepáčte, monseigneur. Jean má hostinec a veľmi často tam prichádzajú anglickí cestujúci. Samozrejme, nie vznešení Angličania.“

„Rozumiem. Teraz môžeš rozprávať ďalej. Začni svojím menom.“

„Som Léon Bonnard, monseigneur. Moja matka bola Mère Bonnardová a môj otec...“

„... bol Père Bonnard. Pochopiteľne. Kde si sa narodil a kedy zomreli tvoji rodičia?“

„Ja... ja neviem, kde som sa narodil, monseigneur. Myslím, že to nebolo v Anjou.“

„To je, samozrejme, zaujímavé,“ poznamenal vojvoda. „Ušetri ma zoznamu miest, kde si sa nenarodil, prosím ťa.“

Léon sa začervenal.

„Vy tomu nerozumiete, monseigneur. Moji rodičia odišli do Anjou, keď som bol ešte dieťa. Mali sme hospodárstvo v Bassincourte, *auprès de Saumur*. Žili sme tam až do smrti mojich rodičov.“

„Zomreli súčasne?“ spýtal sa Justin.

Léon zmätene pokrčil malý nos.

„Monseigneur?“

„V jednom a tom istom čase?“

„Bol mor,“ vysvetlil Léon. „Poslali ma k pánovi farárovi. Mal som vtedy dvanásť rokov a Jean dvadsať.“

„Ako to, že si o toľko mladší než Jean?“ spýtal sa Justin a zadíval sa na chlapca pozornejšie.

Léonovi unikol smiech a úprimne sa naňho pozrel.

„Monseigneur, moji rodičia sú mŕtvi, takže sa ich nemôžem spýtať.“

„Môj priateľ,“ povedal Justin potichu. „Vieš, čo robím s drzými pážatami?“

Léon znepokojene pokrútil hlavou.

„Dám ich bičovať. Radím ti, aby si si dával pozor.“

Léon zbledol a smiech sa mu vytratil z očí.

„Prepáčte, monseigneur. Ja... ja som nechcel byť drzý,“ povedal skrúšene. „Matka porodila aj dcéru, ale tá zomrela. Potom... potom som sa narodil ja.“

„Ďakujem. Kde si sa naučil hovoriť ako džentlmen?“

„U pána farára, monseigneur. Naučil ma čítať a písať, trochu ovládam latinčinu a mnoho ďalších vecí.“

Justin zdvihol obočie. „Tvoj otec bol naozaj sedliak? Prečo si dostal vzdelanie?“

„To neviem, monseigneur. Bol som najmladšie dieťa, viete, a obľúbené. Moja matka ma nechcela nechať drieť. Myslím, že preto ma Jean nenávidí.“

„To je možné. Podaj mi ruku.“

Léon vystrel chudú ruku. Justin ju vzal do svojich a prezeral si ju cez cviker. Bola malá a jemná.

„Hm,“ prehodil. „Celkom pekná ruka.“

Léon sa podmanivo usmial.

„*Quant à ça*, podľa mňa máte veľmi krásne ruky vy, monseigneur.“

Vojvodovi sa zachveli pery.

„Ohromuješ ma, dieťa. Povedal si, že tvoji rodičia zomreli. Čo bolo potom?“

„Ach, potom Jean predal hospodárstvo! Povedal, že je stvorený na väčšie veci. Ale ja neviem.“ Léon naklonil hlavu nabok, zvažujúc túto otázku. Na líci sa mu urobila neodolateľná jamka, no rýchlo sa vytratila. Léon sa na svojho pána pozrel vážne a trochu nervózne.

„Jeanove schopnosti z tejto diskusie vynecháme,“ povedal Justin. „Pokračuj vo svojom príbehu.“

„Áno, monseigneur. Jean predal hospodárstvo a odviezol ma od pána farára.“ Léon sa zamračil. „Pán farár si ma chcel nechať, ale Jean nesúhlasil. Myslel si, že by som bol preňho užitočný. Takže pán farár nemohol nič robiť. Jean ma odviezol do Paríža. Vtedy ma prinútil...“ Léon sa odmlčal.

„Pokračuj!“ povedal Justin ostro. „Vtedy ťa prinútil...“

„Pracovať preňho,“ povedal Léon a sklopil zrak.

„Tak dobre,“ odvetil napokon Justin. „Necháme to tak. *Et puis?* A čo bolo potom?“

„Potom Jean kúpil hostinec na Rue Sainte Marie a... po čase stretol Charlotte a oženil sa s ňou. Potom to bolo horšie,

pretože Charlotte ma nenávidela.“ V modrých očiach sa mu zablesklo. „Raz som sa ju pokúsil zabiť,“ povedal Léon naivne. „Veľkým mäsiarskym nožom.“

„Jej nenávisť je pochopiteľná,“ povedal Justin sucho.

„Nie,“ odvetil Léon pochybovačne. „Mal som vtedy len pätnásť rokov. Pamätám si, že som celý deň nemal čo jesť, dostával som len bitku. A to je všetko, monseigneur. Potom ste prišli a vzali ma odtiaľ.“

Justin siahol po brku.

„Môžem sa spýtať, prečo si chcel zabiť tú Charlotte... mäsiarskym nožom?“

Léon sa začervenal a odvrátil pohľad.

„Mal som na to dôvod, monseigneur.“

„O tom nepochybujem.“

„Ja... myslím, že bola veľmi nevlúdna a krutá a... nahnevvala ma. To bolo všetko.“

„Ja som krutý aj nevlúdny, ale neodporúčam ti, aby si sa pokúšal zabiť ma. Ani jedného z mojich sluhov. Vidíš, viem, čo predstavuje farba tvojich vlasov.“

Dlhé tmavé riasy sa zdvihli a na líci sa opäť ukázala jamka.

„*Colère de diable*,“ povedal Léon.

„Presne tak. Urobíš dobre, ak sa u mňa budeš správať normálne, dieťa.“

„Áno, monseigneur. Nepokúšam sa zabiť tých, ktorých mám rád.“

Justinove pery sa sardonicky zvlňili.

„To sa mi uľavilo. A teraz ma počúvaj. Odteraz budeš oblečený, nakrmený a dobre zaopatrený, na revanš od teba budem žiadať poslušnosť. Rozumieš?“

„Áno, monseigneur.“

„Naučíš sa, že moje slovo je pre mojich sluhov zákonom. A toto je môj prvý príkaz: keby sa ťa niekto pýtal, kto si alebo odkiaľ pochádzaš, odpovieš len toľko, že si páža vojvodu z Avonu. Zabudneš na svoju minulosť, kým ti nedám povolenie, aby si si na ňu spomenul. Je ti to jasné?“

„Áno, monseigneur.“

„Walkera budeš poslúchať ako mňa.“

Vojvoda zdvihol bradu a Léon sa naňho neisto pozrel.

„Ak to neurobiš, zistíš, že aj ja viem trestať.“

„Ak je to vaša vôľa, aby som poslúchal tohto Walkera,“ povedal Léon, „urobím to.“

Justin naňho uprene pozrel.

„Určite to urobíš. A som radšej, keď ma oslovuješ monseigneur.“

V modrých očiach sa šibalsky zablysko.

„Ten Walker povedal, že keď sa s vami rozprávam, monseigneur, musím vás oslovovať vaša výsosť...“

Justin chvíľu povýsenecky hľadel na svoje páža. Léon mu pohľad vážne opätoval.

„Len opatrne,“ varoval ho Justin.

„Áno, monseigneur,“ povedal Léon pokorne.

„Teraz môžeš ísť. Dnes večer ma budeš sprevádzať.“

Vojvoda ponoril brko do kalamára a začal písať.

„Kam, monseigneur?“ spýtal sa chlapec s veľkým záujmom.

„To nie je tvoja vec. Prepustil som ťa, tak choď.“

„Áno, monseigneur. Pardon!“ Léon odišiel a opatrne za sebou zavrel dvere. Vonku stretol Davenanta, ktorý pomaly schádzal po schodoch. Hugh sa usmial.

„Tak čo, Léon? Kde si bol celé dopoludnie?“

„Obliekal som sa do týchto nových šiat, m'sieu. Myslím, že vyzerám pekne, nie?“

„Veľmi pekne. Kam ideš teraz?“

„Neviem, m'sieu“. Možno je niečo, čo môžem urobiť pre monseignera?“

„Ak ti nedal žiadne príkazy, tak nič. Vieš čítať?“

„Učil som sa to, ale zabudol som, m'sieu!“

„Zabudol?“ opýtal sa Hugh pobavene. „Ak pôjdeš so mnou, dieťa, nájdem ti dajakú knihu.“

O dvadsať minút neskôr Hugh vošiel do knižnice a našiel vojvodu, ktorý ešte vždy písal.